

R M K I.

1698

John K. I.
1698 b

Teeje

47

TÖRÖKÖKNEK S' TA- TAROKNAK KEGYET- LENSÉGEKET,

*Minden Christusát szerető keresztény
lelket s' igaz Magyar vért arra int.
terítse már egyszer fegyverét az ellen;
a Mesiás nélkül való csunya Nemzet-
cséggel hadakozókat segéllye elméjével,
erőszényével; s' jól-is itéllyen
azok felől.*

Nyomtatott, 1704. Esztendőben.

Ad Notam: *Oh keserves gyászban öltözött
szép hazám.*

IMé jó nagy Isten melly nagy jajra jutánk, (a)
Keserűségünkben bé fogódék a' szánk,
Mert oda mi hazánk, Arvaságra jutánk, (b)
Uram térj mi hozzánk.

Okait csudálljuk miért hogy így romlánk?
Talám ennek oka amaz Ádám (c) Atyánk,
Ezért lón nyavalyánk, Pogánt hozál reánk,
Oh mi kegyes dajkánk!

Almélkodik ezen egész kereszténység,
Hatalmat vett rajtunk e' csunya Nemzetség,
Hogy van e' nagy Felség? El-veszet a' szentség
Nem lehet itt mentség.

E' nagy dühösségben vallyon mikor lesz vég,
Szerelmes szép hazánk hogy minden felől ég,
Reszket ezen az ég, Emberi reménség,
Sikamló mint a' jég.

E' szomorú sorsban nézd senki nem szán, lám
Könyvező orczájú oh kevés Magyar szám,
Ostorom rád hozám, Így szól Isteni szám,
Mert nem tértél hozzám.

Külső ellenséged néked Török, Tatár
Van nyilván belső-is; oh Uram mely nagy kár
Oda vagyunk immár, Isten ha bé nem zár
Lelked csak képzítsd bár.

Bátorit-

(a) Siral. 5. 164 (b) Siral. 5. 3. (c) Ter. 3. cap.

Bátoritlak csak ved, pogány ellen téged,
Eredetit ércsed (d.) elő mentit nézzed,
Könyvezve szemléllyed, Vértől im mint éled
Vallását de ne tedd.

Atyáttal edgyütt van rajtatok átok, (e)
Gonosz Miczraimtól származott Pogányok,
Cham ennek rof Apjok, (f) Jáphet ti társatok
Könyvező Magyarok.

Sarracénusoknak mongyátok magatok,
Mintha Sára volna ti Nemes Anyátok,
De itt fattyak vadatok, Oh ti pogány latrok, (g)
Hágárhoz bizzatok.

Ird-fel azt elmédben a' tisztátalan ágy,
Jó szerencséseket e' világban meg hágy,
Hágári ágy hogy lágy, De szívem rá nem vágy,
Ambár mint féreg rágy.

Bóldisár Királynak élteben Diniel (h.)
Szörnyű álmod látta, kinis csak nem dül el,
De hamar meg kel fel, Vagyon dolga éjjel,
Oroszlán s' Medvével.

Oroszlán az első igen erős állat,
Mellyel de kicsoda a' ki szemben szállhat,
Vagy ellene álhat, Cáldeai falat,
Nagy vala ég alatt.

Erős Medve kőlyök vala a' Második;
Harom oldal tetem foga között látezik,
Dárius az edgyik, Artaxerxes másik,
Cirus az harmadik.

Az után ihon jó egy szép tarka Párducz,
A 2 Nézd-

(d.) Terem. 5. 32. [e.] Terem. 9. 25. [f.] Terem. 10. 62
[g.] Terem. 16. 2. (h.) Dan. 7. 1. 2.

Nézd - meg melly kegyetlen mint pústában a'
Strucz,

Mért előtte nem futcz, Nagy Sándorrúl ha tuoz
Mig rév partra nem jutcz.

Negyediknél vagy on igen erős nagy fog,
Rettenetes fene nem valami ág bog,
Valamit ő meg fog, Nála minden ropog,
Nyeldeklik s' ugy kákog.

Bélyegűl van nála egy tettetes szarú,
Többi között magas fen áll mint a' darú,
Nem árt néki a' szű, Ideje nagy s' hozszű,
Van lábán vas farú.

Ezzel tapottatik régtől fogva sok Szent,
Török adója ez, s' fegyvere vérrel kent, (i.)
Eleszen-is meg fent, Sokszor házadra ment,
Mahumet így jelent.

Ezer két száz ötven ezrendőben épen,
Hogy Innocentius uralkodnék székben,
Lőn e' terjedésben, Mert vala csak kesken,
Mint Duna kezdetben.

Hamar hatalmazék mint testen fene seb,
Melly az embert rágia miként dühödöt eb;
Kár tévő mint veréb, Emészto moly néked,
Csak rongál mint agg eb.

Meg vévé elsőben nagy Constantinápol, (†)
A' Görög tudomány a' hol hiveszen folyt,
Hinte ott nagy konkolyt, Lába alá sánolyt,
Ott tön a' véren folyt.

Hetven iga barem voná egy ágyúját,
Mellyel meg löveté Bizánczium falát,

Sok

[i.] Hos. 1: 12, 15, [†] 1474 1453:

Sok Görög ott fogát, El hagyá Zászlóját,
Halni adá magát.

Négy száz ezer ember vala Mahumettel;
De ezis elegyes fok féle Nemzettel,
Végre néki mi kell, Meg vevé fegyverrel,
Császárt fikkasztá - el.

Ez eseten tanully romlott Magyarai Nép,
Görög ország régen vala fris, fényes s' szép,
Minden részében ép, De Pogánytól hánt lép,
Meg fogá, s' már csak kép.

Szaját osztán tátá szép Pannoniára,
Fel köté a' kargyát Magyarok kárára,
Hunyadi J A N O S R A, Ki ellenek harczra,
Hulzon négyezer jára.

Oh szegény Magyarok hol van a' régi jó,
Budát, hazatokat birja az áruló,
Keresztény vért ontó, Nem lőn ki el-bontó,
Mert Isten a' rontó.

Magyarok Istene nagy hatalmas Felség,
A' kit bé nem foghat ama nagy kerek ég,
Semminémű mélység, Haragod miért ég,
Jaj szány - meg egyczer még.

Világi korona vagy on birtokodba,
Melynek tetejére, fűg sokaknak kardgya,
A' Királyi pálcza, Tőled vagy on adva, (k.)
Írás ugy mutattya.

A' mi Nemzetünknek te rendeltél határt,
(l.) Fénlő gyertyádnakis (m.) bizonyos erőszárt
Hanē tetczünk mingyárt, Még a' bunyogis árt
Mert mi tettünk nagy kárt.

A 3

Két

(k.) Dan. 4: 29, Péld. 7: 15, 16, (l.) Csel. 17: 26, (m.) Jel. 4: 15

Két ezerfzer való száz ezer a' Török, (n.)

Ez-is azt kiáltya senkinek nem török,
Mindent öszve török, Keferű mint bűrök,
Ki kezében örök.

Im nem érnek immár fiaink ember kort,
Isten itéleti mingyárt hozza a' Tort,
Önti a' veres bort, Etet velünk hunyort,
Végre koftolunk port.

Nandor-Fejér-Várnak meg vétele méreg, (s s 2 6.)
Oh igaz Magyar vér el-vettetett fereg,
Mongyad hogy keferég, Ez a' kicsény fereg,
Mert országa üreg.

A' ki ezt meg szállá harmad-fél száz ezer,
Kis magyar országban nagy kárt tehet egyfēr,
Szulimáni fegyver, Nyilván rajtad a' fzer!
Ez a' Magyar per.

A' Moháts mezején veré-meg a' Lajost, (†)
Mert huson négy ezer embere van csak most,
Azért szabadon foszt, Kegyetlenséget oszt,
Nem buzát csak vad rost.

Gratiát nyér hogy már szegény egyűgyű Pécs,
Kinek meg eskűszik de hit felől így ércs,
Azt mondá hog' megfércs, Erőddel meg késérs.
Az után bár ne félcs.

Ettől lön meg szálva amaz erős Sziget,
Kinek környékében Tabora csak éget, (††)
Zrinyi Miklós löttet, Harmad-fél száz ezret,
Törökben el-hintet.

Végre rontá a' várt sebessen égő tűz,
Melly fok vitézséget csak egymás mellé fűz,
S' a' vár-

[n.] Jel. 9: 16. [†] Anno 1526. [††] Anno 1566.

S' a' várból-is ki üz, Rut szörnű dögös bűz,
Hogy vitézséget sűcz.

Eger Várát rontá hármadik Mahumet, (†)
Mongyad szegény Magyar, ki vájád szememet
Ki vöd a' szivemet, Hogy jajra igyemet,
Juttatád földemet.

Miért miveled ezt oh Mennyei nagy Ur,
Hogy e' csunya nemzet hazánkából így ki tur,
Lábával tapod, s' gyur, Szivünkben ugyan fur
Mint hitetlen Assur.

Nyilván edgyik oka hogy a' mi szivünk rest,
Az imádkozásban csak ugyan azon test,
Tikkatság minket fest, Sokszor próbáltuk ezt
Mikor ittunk edgyest.

Hát te hol vagy mostan Istenes Szent Szombat,
(o.) Mely napnál mi szivünk tartott még nagyobát
Szemléltünk-is jobbat, Addig jártunk utat,
Hogy a' tűz fel-lobbant.

A' fok prädikállás volt előttünk tréfa, (p.)
Sűvölte a' Biró s' el-jöve Musztafa,
Ránk dűle a' nagy fa, (q.) Mert az Isten mongya
Pirully-meg hát pofa.

A' világosságbán vakoskodunk mint vak,
Be huntuk szemünket, úgy tapogatunk csak,
Vóltunk néma alak, Nem mozgót az ajak,
Jóra s' lönk rosz falak. (r.)

Uram jó nagy Isten mi országunk mely ősz, (s.)
Sok keferű mérget ez ellen nem egy föz,
Jajunk sűrű mint gőz, Bizonnyal majd meggyöz
Ha te hozzánk nem jősz.

A 4

Sorsunk

[†] Anno 1596. (o.) 3 Mos. 26: 34: 35. (p.) Esa. 5: 24.
(q.) Matth. 3: 10. (r.) Ezech. 22: 18. 19: [s.] Hos. 7: 9

Sorsunk arra jűta mint el-vetett polyva,
(1.) Nevet Edom fia csak meg vagyunk halva,
Mint kis gyermek fulva, (u) ugyan talpő alva,
Lészűnk majd ki mulva.

Ennek nagyobb oka hogy a' fok sziv nem egy,
(*) Mindē vallást mozgat ezen meg-csendesegy,
Erette meg ne fegy, Vagyon fok mérges begy,
Illyet szivedben szegy.

Noha természeti ellenség a' pogány,
Mind néked s' mind nekē légyen e' tudomány,
Illyen dolgot meg hány, Minketis ostan sány,
Efféléket meg-bány.

Nemzeted romlását nevetni nagy vétek, (y.)
Noha ez előtted minden nap fris étek,
El jó még a' péntek, Fen a' nap higyétek,
Ti kaczagó lelkek.

Esaűt, Jakóbot, nevelé egy Atya, (z.)
De meg neveté ezt Istentelen bátya, (j.)
Esaű rajzattya, Kiért Isten bottya,
Rea lőn bocsátva. (v.)

Jeremiásnál van most a' mérges pohár
Te read kőszönte, idd-meg te is immár, (a.)
Osztan okádgyál bár, (a.) Fűledet nyittya kár
Ha el jó a' Tatár.

Mi nem néz ő vallást bizonyossan meg-hidd,
Rabbať telik ő meg azt mongya a' Dávid, (b.)
Ezt jól szivedben ird, Had tudgyák gyermekid
Mit mondtak eleid. (c.)

Bár

(*) Jerem. 13: 24. Siráf. 3: 45. (u) Hos. 13: 13. (x) Matt.
12: 25. (y) Solt. 137: 7. (z) Ter. 25: (j) Solt 137:
7. (v.) Jerem. 49: 7. 7. ad 22. (a.) Jerem. 25: 15. (a.)
Jerem. 25: 27. (b.) Solt. 44: 13. (c.) Ibid. 8. 22

Bár közted s' közöttte lenne nagy vetett frigy,
Bátrán hogy így sólnál bizony léssen így s' így,
Még-is neki ne higgy, Meg tréfál mert irigy,
Ambár aranyat vigy.

Az aszfű-fa mellett láttam égett a' nyers,
Nálad van próbálva és a' keserves vers,
Ur Isten ha meg versz, Léssen-é osztan ez?
Mellytől csak mást féltesz.

A' Jėsus vérével keresett Magyar vér,
A' keresztényi név tudom hozzátok fér,
Ugyé hogy igen vér? A' mennyei kenyér (d.)
Motskolása mig ér.

Tudod melly betstelen pogányná a' Christus,
Bizony nincsen ennél ő hozzá igaz jus,
Bátor ettől el-fűs, (e) Ne légyen szived bűs,
Vagy lelkesen nagy gűs.

A' ki ezt nem tudgya, Atyát e' nem ismér,
Nem léssen amañál meny-orzági nagy bér (f)
Csak kárhozatra tér, Ördögök kősz el-fér,
Kegyelmet-is nem nyer.

Ki őstalmazná ezt keresztények közzűl,
Ennek szerelméhez vallyon ki lelke fűl,
Haldmeg ezt Magyar fűl, Meleg vérigy meghűl
Nemzeteden kívűl.

Jaj ki fokszor van ez oh hatalmas Isten.
A' lelki isméret nagy bizonyság itten,
Ketten, hárman négyen, Tanátsközünk ezen,
Romlásunk mint légyen.

Mennyen ki (igy szőlünk) közzűlűnk e' tanáts.
Vesszen-el e' nemzet (g) noha csak rajta sánta
A 5 Kevé

[d.] Ján. 6: 41. [e.] Jel. 18: 4. Esa. 48: 29. Matt. 10: 14
Mark. 6: 11. [f.] Ján. 3: 36. [g.] Solt. 83:

Kevés mongya ne háncs, Minden javátulhiánts,
 Rabságból ki ne ránts.
 Edgyütt vagyon Edom (b,) s' a' gonosz Ismaél,
 Moáb, Agareus, Gébálita nézd-el,
 Tyrusbéliekkel (i) az ártatlan Abel,
 Őletik kezekkel.
 Ezeknek mellette a' meg csaló Affur,
 Csak nagy alattomban magát attá társúl, (k)
 Haragjában dul, ful, Bannya mind el nem hull
 A' szegény magyar túl.
 Am lássad te dőlöd ha Istentől nem félsz, (l)
 Miért van az hogy te az égre fel nem nélsz,
 Sok praktikákat tész, Teis még porrá lelsz,
 Mert föld el nyelni kész.
 Meg vakit az Isten ne bántasd a' Lóthot, (m)
 Csak semmire becsül mint el-vetett drótot,
 Vagy egy rongyos fótót, Mert csufolod Jóbot,
 Hogy eddig kinlódott.
 Hogy többé Dávidot ne kergetse Saul, (n)
 Módot talál Isten ama palotából,
 Magas szép házából, Rablakét azontúl
 (o) Fogja zabolástúl.
 Azt mivel veled hogy te nehéz kő légy, (p)
 Ellenséget meg ronts valamely-felé mégy,
 Pufztutást nagyot tégy, Nagy becsületet végy
 Mongya ezt nem csak egy.
 Semmi tanáts nem fog a' nagy Isten ellen, (q)
 Am tellyes elmédet bocsássad-is méllyen,
 Nincs kitől ő félyen, Előtte fel kellyen,
 Mert ül magas helyen.

[b,] Solt. 83: 6. [i,] és 7: 8. [k,] Solt. 83: 9. [l,] Jan. 2: 4.
 [m,] Terem. 19: 11. [n,] 1 Sam. 23: 26, 27. (o,) Efl. 37: 29.
 [p,] Zach. 12: 3. [q,] Péld. 21: 30. Csak

Csak meg nevet téged (r,) mikor te igát vonsz,
 Christus ártására nagy fokszor megis gyonsz,
 Szörnyű tüzet rád vonsz, El esik tuled koncz,
 Bár haragod ki oncs.
 Lelkedet hát kérem a' Magyarat ne gyűlöld,
 Mert tégedis bé fog még három singni föld,
 Bátor mint tört keröld, Piros orczád lesz zöld,
 Mert nincs tartó erő.
 Atok alá rekett ama' régi Méróz, (s,)
 Hogy fegyvert nē fogott Sidók mellet vólt rof,
 Más harczol ő boroz, Félelmes mint oroz,
 Ugy fut ugyan poroz.
 Lássad ha tē halgacz de (t,) el jó az idő,
 A' szabadúlásra szép kedves eztendő,
 Másunnan jó bé ő, Akkor esik rád kő, (u)
 Mert Isten átka bő.
 Magyar keresztyenyek nem kell nézni vallást,
 Mert világ végéig mind lácza csak hasonlást, (x)
 Ne nézdrútul egymást az ellen kard fogást, (y)
 Tilt Isten; és fosztást.
 Lelki isméreren ne uralkodgy ember, (z,)
 Mert ugy meg bántatik Isteni igaz per,
 Végre rád jut a' szer, Ostroma sok ezer,
 Meg vér téged egyszer.
 Nem használ néked a' (j,) *compelle intrare*
 Mert értelme annak (v,) *verbum predicare*,
 Ezt azért jól *cave*, Mert kinod (a,) lesz *graves*,
 Örökké való *va.* (b,)

Kérlek

[r,] Solt. 2: 4. [s,] Bir. 5: 23. [t,] Efl. 4: 14. [u,] Matt.
 21: 44. [x,] 1 Cor. 11: 19. (y,) Matt. 26: 50. (z,) 2
 Cor. 1: 24. (j,) Math. 22: 5. (v,) Ibid. (a,) Solt.
 105: 15. (b,) Zach. 2: 8. 2 Theff. 1: 6. S. 9.

Kérlek Szent Jakabbal (a) vakjában ne buzogj;
Kik veled nincsenek ellenek ne lobogj,
Rájok gonoszt ne fogj, Alattomban ne sugj. (a)
Igátságot ne dugj.

Kettőért kell néked ki vonnod a' fegyvert,
Nemzeted az edgyik [e.] ki pogánytól meg-vert,
Rútul vérben kevert, Csak vívelt hevedert,
Mint ló ki meg hevert.

Málik ok indítsen az el-pusztult ország.
Edes lakta földed ő fellyeb mikor hág.
Kit sok ezer szű rág, Ebben mindent csak vág.
A' Tatár pogányság.

Ennek neve annyi mint nagy mélységes hely,
Hol lelkek kinlódnak Pokolbéli nagy kely.
Mencséget bár itt lely, Bűneidből fel kelly.
Mert e' szörnyű métey.

Vőnek eredetett hideg Scythiából, (*)
Ki jővének végre e' pogány országhból,
Magyarságot rabol, Már birja jobbágyút,
Ki miatt halton hál. (*) Herodo. Libr. 4.

Földének határa a' nagy Tánais viz,
Melly a' Magyar száznak nem igen frifles iz,
Rabja nem hufz, s' nem tiz, E jó szemmel nem néz.
De korbácsolni kézf.

Írják hogy fen álva soha nem vizezlik, (†)
Es így keresztyéntől ebben is ki válik,
Hiteket meg fzegek, Hogy ezt el-hidd illik,
Mert közötted látczik. (†) Munster, de
rebus, Tur, pag. 160.

Szörnyű csudálatos köztők a' házasság,
Csak az Anyok s' hugok tőlők tilalmatság,
Mindennél szabadság, Bujálkodni hiwság.
Tiltva csak Leányság.

Három esztendeig (x) egy Batás nevű Chám,
Rontá ez országot nem kevés Tatár szám,
Hidd-el a' mit mond szám, Teis érzed ezt lám,
Améne-is mutatám. (x) Anno 1173.
Máfodlik

[e.] Luk. 21:54. [a.] Rom. 1:18. [a.] 2 Sam. 10:12.

Máfodlik Chám pedig (†) Magist Porofzló;
Eőt száz ezer néppel Magyar el-prédáló;
Sokat dúló fosztó. A' prédár el-oftó,
Rabokat fonnyasztó. (†) Anno 1288.

Csak emberi füllel telék-meg három kád,
Kit Brafzló vidéke évad ebnek bé ad,
Itt magad mutatád, Hogy vitéz vagy mondád,
Világra bocsátád.

Tudgya Tabernales melly felé vagyón Hufzt,
(*) Véren furó tolvaj, nem kell néki csak nyuszt,
Kit hol ér mindent foszt, Fertelmeséget ofzt,
Magyar Országban most. (*) Anno 1594.

Ezer öt száz felett de te nyolcz és ötven,
Hogy jővél előmben mint egy leány [f.] régen,
Attya eleiben, Ne ölly meg szivemben,
Ha lehet végiglen.

A' pusztában mégyek [g.] vallyon ki hij vízfza,
Csak [h.] magamnak ülők könyvem foly mint tiszta,
[i.] Még a' föld sem ízfza, Házaa Tatár nyuzza,
Ez a' Magyar gyáfzfza.

Addig monda Isten rád jó az ellenség. [k.]
Hazudni mert nem tud e' mennyei Felség. [l.]
Rettenetes szűkség, Vallyon s' vané tób még,
Haragzfik rák az ég.

El jöve a' Tatár mint a' repülő Sas,
Mert az Isten ellen vála sok meg-tölt has,
Buzával tellyes kas, Igája mint a' vas,
[m.] Nem lön hogy meg álhasz.

Nem becsüllé hifzem a' Tiszteletes vént,
Maga sirva néztet égen látczó nap fént;
Tékozló Fiú-ként, Kőti Magyarat fzegezt,
Csomóban mint kőmént.

Oh melly kegyetlenül meg rontatek [n.] sok szűz,
Fel lobbant haragod Iram néked mert tűz,
Országunkból ki űz, Vólteunk csak mint rút bűz,
Tatáris azért fűz. OH

[f.] Bir. 11:34. [g.] Jer. 19:2. [h.] Siral. 1:1. és 3:28.
[i.] Jer. 13:17. Siral. 1:3.16. és 2:18. [k.] 5 Mos. 28:48.49.
[l.] 4 Mos. 23:19. [m.] 5 Mos. 28:47. [n.] Siral. 5:11.

Oh mély keserveffen sira nagy fok Ráchel, (6.)
Tatár kéri szörnyen jó Uram ne vidd-el,
Ez egygyemet vérrel, Ne veszed-el éhél,
Nyállal tellyes kézzel.

De meg dühött Tatár semmire meg nem szán,
A' fok csecsemőket veti által a' fán,
Haragzik mint Hámán, (p.) Nyilát által hasán;
Lövi fertelmes chám.

Néhol kisdedeket mind együvé gyűjti,
A' rut hékás tóban fereggel bé veti,
Táborát rá üzi, Magyar ki ezt nézi,
Csak a' mélyét veri.

Mondván jaj jaj Uram el jött már a' végünk,
(g.) Bizony homály fogta bé szép fényes egünk,
Ezennel meg égünk, Hogy Tatár rabja lőnk,
Mert mi nagy vétkeket tőnk.

Oh ne légyen nehéz a' kik ezt halljátok,
Nofza álljátok - meg mellertünk látsátok,
Vané még több átok, (r.) Melly szálla reátok,
Sirva csudálljátok.

Im tüzet bocsáta az Ur csontaimra,
Juttata engemet rettenetes búra,
Már csak jajgatásra, Békót lábaimra,
Vete az ég Ura.

Im pusztán ül immár (s.) a' nyomorúlt Sion,
Baráti utállják, szívek tőle el von,
Mert Magyar vér nincs hon, Tűzön, vízen, vámon,
Vitetik pórázon.

Oh vajha még egyszer kedvet találnátok, (t.)
Tatári fogságban a' szegény Magyarok,
Ne rongálna Urok, Fordulna - meg forfok,
Enyhűlvén siráfok.

Oh ha meg szünnék már a' nagy Isten keze, (u.)
A' fok mérge után jönne édes méze,
De ezt látom mészíze, S' vallyon mikor lesz e?
Mert kinek van (u.) efze.

[6.] Matt. 2: 18. (p.) Esth. 3: 5. (g.) Siral. 4: 18. (r.) Siral. 13: 12. (s.) Siral. 1: 1. 4. 12. (t.) 2 Cron. 30: 9. [u.] Efa. 5: 25. és 9: 12. 21. (x) 5 Mos. 2: 28. 29. Jer. 4: 22. Hos. 4: 6

Szánlak bizony szánlak Magyarai szövetnek;
[y.] Oh kegyelmes Isten hogy így meg ejténék,
Frigy ellen mit tőnek, Vérünkön nőtt ehek,
Rontóid mint lőnek.

Hogy fetédéd - meg (z.) Oh Istenem a' nap,
Mint ógja az övét [j.] amaz igaz fő Pap,
Uraknak törvént szab, E' mikor arczul csap,
Lesz minden olly mint rab.

Tedd szádra kezedet [v.] mert lelked jól vagyon,
Mivelte azt azért téged el ne hagyon, [a.]
Más országot [b.] agyon. Bár ezt ne bánd nagyon;
[c.] Lelked ne sohajson.

Elég az Isten hogy legitimé fel kent,
Nyilván nem tudhatom hogy lehecz ettől ment,
El higye minden szent, Nincsen oly foga fent,
Ki nem tudná ezent.

Tanulyon itt minden Pogánynak ne higyen,
Mint Istent úgy tartja, illy mondás ne légyen,
Efféle veszélyben, Bizodalmunk mélyen,
Az Istenben légyen.

E' romlás okának [d.] ki ki magadat tud,
Keferves éneked az után osztán fujd,
Talám meg szűnik bűd, Ellened hozott rúd,
Meg hal emészto szűd.

Szokása Istennek hogy mingyárt ki nem tép,
Ha hozzája meg tér a' háládatlan nép,
Halk beszédét melly szép, Le száll fel huzot csép, [e.]
Ellegy - meg hát bus lép.

Oh mély jól jár Uram a' ki mostan meg - hal,
Szörnyű káromkodást Pogánytól mert nem hall,
Nem sir éjjel nappal, Egy Idvezitőt vall,
Melly soha meg nem csál.

Most ha szemed hunyik, ám bátor azt ne bánd,
Feleségedetis gyermekeddel ne szánd,
Panaszidat ne bánd, Isten rád vigyázand,
Ha a' földnek adand.

Meg

[y.] 2 Sam. 21: 17. [z.] Jel. 6: 12. (j.) Job. 12: 18. (v.)
Job. 21: 5. (a.) Efa. 54: 7. 8. (b.) Luk. 12: 32. Sir. 3: 31. (c.) 2 Cor. 6: 10. [d.] Hos. 13: 9. [e.] Efa. 28: 28.

Meg nyugszik (f.) ott nyílván a' keserves fogoly;
Vigan hát halálnak te is csak meg hódoly.
Nints itt tartó sámsoly, Elet mint árnyék olly.
Semmit hát ne nápolly.

A' kiket te kedvelsz, oh Uram hozzád vedd,
Tél előtt gyümölcsöd a' fájáról le - szedd,
Rejtekében bé tedd, Ugy ósztán nem szenved;
Tatár között néped.

Sodomából végy - ki Angyal fogja kezem, (g.)
Utolsó romlását hazámnak ne nézzem,
Ott meg nyugózz hiszem, Fohászkodva télszem;
Ezeket Istenem.

Mig több bűnk el jönne temesd - el Jóláft, (h.)
Kőszuklában rejtsd - el Mójselt (i.) és Abdiáft,
Ne láthassák rabláft, Nemzetemben még máft,
Jajos keserves gyászt.

Eüldözéft hitemnek kérlek hogy ne engedy,
Hámkodó habokat (k.) Tíeidért meg - fegy,
Velem jól cselekegy, Lám Irgalmad mind hegy, (l.)
Oltalommal elegy.

Pogányi birtokban higgyed hamar lesz vég,
Nem tart amaz addig, miglen a' kerek ég,
Mágeg meg romol még, (m.) Magyar osztán né nyég;
S' több egyéb nemzetség.

Edeig (n.) idősig s' meg félig bocsátta,
Reánk a' nagy Isten e' rút népet attá;
Verni Magyarat hadta, De mível sajtáttá;
Még végre meg szánnya,

E' romlásból Uram szent karod fel végyen,
Kiért háláadást mi ajakunk tégyen,
Neved áldott légyen, Minket illet szégyen,
Téged jószág Ammen.

(f.) Jóh. 3: 18. (g.) Terem. 19: 16. (h.) 2 Kyr. 22: 28.
(i.) 2 Mos. 33: 22. 23. (k.) Matth. 8: 26. Mark. 4: 39.
(l.) Solt. 36: 6. 7. 8. (m.) Ezech. 38: 23. 4. és 39: 1. 2.
Jelen. 20: 8. 9. (n.) Dán. 7. 25.

V E G E.

